

нѣманіе на рѣководяще учебно началство, става несистематично. Но българскытъ учителя съзнахъ необходимостытъ на свѣщаніето и на педагогическытъ съборы, и обществото съчувственно ся отнесе къмъ това. Станжлый-тъ прѣзь Ксладнытъ дни на 1889 учителскый съборъ въ Желѣзникъ изъ окружнытъ училища, на койго ся съставила единообразна програма за прѣподаваніе, послужи за добъръ примѣръ и показа полезны резултаты.

При таквозь едно положеніе на работы-тъ на Българското духовенство, въ съставытъ на Българскый Синодъ, прѣдстои сега задачата да приведе всичко това въ системъ, да основе въ по-главнытъ градове семинарии, гымназии за приготвяніе на свещенство и учителя, да устрои печатници за печатаніе на рѣководства. Най-послѣ, нужно е да ся желае щото богатитѣ мѣнастыри, които ся намѣрватъ въ Българіѣ и вѣнъ отъ неѣ, да послѣдуютъ примѣръ-тъ на русскытъ отколѣшни мѣнастыри и помалко да ся грыжатъ за бляголѣпіето на зда-ніята и за обогатяваніята, а да иждивяватъ повечко пары за народното просвѣщеніе, да печататъ необходимытъ книги и да ги разда-